

Cuvântul Sanctității Sale Papa Francisc cu ocazia Comemorării ecumenice a Reformei, Lund, Suedia, 31 octombrie 2016

„Rămâneți în Mine și Eu în voi” (*In* 15, 4). Aceste cuvinte rostite de Iisus la Cina cea de Taină ne permit să pătrundem în inima lui Hristos cu puțin înainte de ultimul Său sacrificiu de pe Cruce. Putem să simțim inima Lui bătând cu dragoste pentru noi și dorința Lui pentru unitatea tuturor celor care cred în El. El ne spune că El este adevărata viață și că noi suntem mlădițele, căci așa cum El este una cu Tatăl, așa și noi trebuie să fim una cu El dacă dorim să aducem roade.

Aici în Lund, în această rugăciune, noi dorim să ne manifestăm dorința noastră comună de a rămâne una cu Hristos, astfel încât să avem viață. Noi Îi cerem Lui, „Doamne, ajută-ne cu harul Tău să fim uniți și mai strâns cu Tine, și astfel, împreună, să aducem o mărturie și mai efectivă a credinței, nădejzii și dragostei”. Acesta este, de asemenea, un moment pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru eforturile multor frați și surori ai noștri din diferite comunități ecleziale care au refuzat să fie supuși diviziunii, dar, în schimb, au ținut vie nădejdea reconcilierii între toți cei care cred într-un Domn.

Ca și catolici și lutherani, noi am inițiat o călătorie comună a reconcilierii. Acum, în contextul comemorării Reformei din 1517, avem o nouă ocazie să acceptăm o cale comună, una care a prins formă în ultimii cincizeci de ani în dialogul ecumenic dintre Federația Mondială Lutherană și Biserica Catolică. Nici nu putem să ne resemnăm în fața diviziunii și a distanței care au fost create între noi. Avem oportunitatea de a repara un moment critic al istoriei noastre prin a trece dincolo de controversile și dezacordurile care adesea ne-au împiedicat să ne înțelegem unii pe alții.

Iisus ne spune că Tatăl este „lucrătorul” viei (cf. v. 1) care taie și curățește via pentru a o face să aducă roade (cf. v. 2). Tatăl este în mod constant preocupat de relația noastră cu Iisus, spre a vedea dacă noi suntem cu adevărat cu El (cf. v. 4). El are grijă de noi, iar privirea Lui de iubire ne inspiră să ne purificăm trecutul

nostru și să lucrăm în prezent pentru a aduce viitorul unității pe care El și-o dorește atât de mult.

De asemenea, și noi trebuie să ne uităm cu dragoste și onestitate la trecutul nostru, recunoscând eroarea și căutând iertare, căci numai Dumnezeu singur este Judecătorul nostru. Ar trebui să recunoaștem cu aceeași onestitate și dragoste că diviziunea dintre noi ne-a îndepărtat de intuiția primordială a poporului lui Dumnezeu care, în mod natural, tânjește să fie una și că aceasta a fost perpetuată istoric de către puternicii acestei lumi, mai degrabă decât de poporul credincios care întotdeauna și peste tot are nevoie să fie ghidat cu siguranță și dragoste de către Păstorul lui Cel Bun. Cu siguranță că a fost o dorință sinceră în trecut din partea ambelor părți de a profesa și susține adevărata credință, dar în același timp noi realizăm că ne închidem în noi din cauza fricii noastre sau a părtinirii cu privire la credința pe care alții o profesază cu un accent și un limbaj diferit. Așa cum papa Ioan Paul II a spus: „Nu trebuie să ne permitem nouă înșine să fim ghidați de intenția de a ne face pe noi înșine ca judecători ai istoriei, ci numai de motivul de a înțelege mai bine ce s-a întâmplat și pentru a deveni mesageri ai adevărului” (Scrisoarea către Cardinalul Johannes Willebrands, Președinte al Secretariatului pentru Unitatea Creștină, 31 oct. 1983). Dumnezeu este lucrătorul viei Care cu dragoste imensă îngrijește și protejează via; să fim așadar mișcați de privirea Lui vigilentă. Ceea ce El dorește pentru noi este să trăim ca mlădițe vii în Iisus, Fiul Său. Cu această nouă vedere cu privire la trecut, noi nu pretindem să realizăm o corecție impracticabilă a ceea ce a avut loc, ci „de a spune acea istorie în mod diferit” (Comisia Lutherano–Romano Catolică despre Unitate, De la Conflict la Comuniune, 17 iunie 2013, 16).

Iisus ne aduce aminte: „Fără Mine nu puteți face nimic” (v. 5). El este Cel care ne susține și ne sporește spre a găsi căi de a face unitatea noastră tot mai vizibilă. Cu certitudine că separarea noastră a fost o imensă sursă de suferință și neînțelegeri, însă ne-a dus de asemenea la a recunoaște în mod onest că fără de El nu putem face nimic; în acest mod noi am ajuns să înțelegem mai bine anumite aspecte ale credinței noastre. Noi recunoaștem că Reforma ne-a ajutat să dăm o mai mare centralitate Scripturii în viața Bisericii. Prin auzirea comună a cuvântului lui Dumnezeu din Scripturi, au fost făcuți importanți pași înainte în dialogul dintre Biserica Catolică și Federația Mondială Lutherană a cărui a cincizecea aniversare o sărbătorim acum. Să-I cerem Domnului ca cuvântul Său să ne țină uniți, căci este o sursă de hrană și viață; fără inspirația Lui, noi nu putem face nimic.

Experiența spirituală a lui Martin Luther ne provoacă să ne aducem aminte că în afară de Dumnezeu nu putem face nimic. „Cum pot obține un Dumnezeu favorabil?” Aceasta este întrebarea care l-a bântuit pe Luther. Drept urmare, chestiunea unei relații juste cu Dumnezeu este chestiunea decisivă pentru viețile noastre. Așa

cum știm, Luther L-a întâlnit pe Acel Dumnezeu favorabil în Vestea cea Bună a lui Iisus Cel întrupat, mort și înviat. Prin conceptul „numai prin har”, el ne aduce aminte că Dumnezeu întotdeauna preia inițiativa, înaintea oricărui răspuns uman, chiar dacă El încearcă să trezească acel răspuns. Doctrina justificării exprimă astfel esența existenței umane înaintea lui Dumnezeu. Iisus intervine pentru noi ca mijlocitor al nostru înaintea lui Dumnezeu; El îi cere Lui (Tatălui – n. trad.) ca discipolii Lui să fie una, „pentru ca lumea să creadă” (*In* 17, 21). Aceasta este ceea ce ne ajută și ne inspiră să fim una cu Iisus, și să ne rugăm astfel: „Dă-ne nouă darul unității, astfel încât lumea să creadă în puterea milei Tale”. Aceasta este mărturia pe care lumea o așteaptă de la noi. Noi creștinii vom fi mărturisitori credibili ai milei în măsura în care iertarea, înnoirea și reconcilierea sunt experimentate zilnic în mijlocul nostru. Împreună noi putem propovădui și manifesta mila lui Dumnezeu, în mod concret și cu bucurie, prin susținerea și promovarea demnității fiecărei persoane. Fără această slujire pentru lume și în lume, credința creștină este incompletă.

Ca lutherani și catolici, noi ne rugăm împreună în această catedrală, conștienți fiind că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Noi Îi cerem ajutorul, astfel încât să fim membri vii, rămânem în El, având întotdeauna nevoie de harul Său, astfel încât împreună noi să putem aduce cuvântul Său lumii care are nevoie atât de mult de dragostea și mila Sa delicată.

Trad. din eng. de Pr. Conf. Dr. Habil. Daniel Buda